

[Jytte Andersen]

på det tidspunkt havde formuleret sig meget præcist om det – det var Kvindeligt Arbejderforbund – og eventuelt koblet sammen med Det Tværministerielle Børneudvalg.

Så jeg vil opfordre socialministeren eller arbejdsministeren – hvem der nu kunne tænke sig at tage initiativ til det – til at prøve at få sat gang i en diskussion om, hvordan vi kommer videre. For det er for nemt for os at stå og sige, at det er arbejdsmarkedets parter. Vi ved, at det giver besværligheder. Og jeg tror egentlig, at vi skal udpege os selv her i Folketinget til lokomotiv til den debat, der giver mere tid til småbørnsfamilierne. Og vi kunne jo så passende bruge disse forslag til at bringe os ind i en fælles politisk ramme, som skabte muligheder for en både politisk og faglig diskussion om, hvordan vi kommer videre.

Kristeligt Folkeparti har jo denne gang præciseret, hvordan det skal finansieres. Og det er en finansieringsmodel, som vi fra Socialdemokratiet helt klart afviser. Jeg må også sige, at jeg synes, den virker forunderlig. Sådan som jeg forstår det, var Kristeligt Folkeparti finanslovpartner, Kristeligt Folkeparti var med i børnepakken, og Kristeligt Folkeparti er vistnok oven i købet også med i skatteforliget, men det står lidt mere ud i det tågede. Men lad os nu sætte, at Kristeligt Folkeparti er forligspartner på i hvert fald to væsentlige områder, så er der klart tale om et brud på et forlig, i hvert fald hvad angår børnepakken.

Derfor afviser vi helt klart – og det kan vist heller ikke komme bag på nogen – forslaget om at fjerne fradragsretten for a-kassekontingentet. Det er en del af den forpligtelse, vi synes at så mange som muligt skal have for at optjene og være med i dagpengesystemet. Og vi afviser også den del af finansieringen, der hedder, at vi skal forhøje taksterne i den offentlige pasning. Vi har faktisk lige her i foråret vedtaget, at daginstitutionstaksterne skal sættes væsentligt ned, og at retningen skal være for nedadgående. Derfor er det forslag til finansiering helt uacceptabelt.

Hvad vi skal bruge de 400 mio. kr. til, der, så vidt jeg husker det, står på finansloven, som følge af at vi fjerner enlige pensionisters særlige personfradrag, mener jeg måske nok ikke lige vedrører denne sag, for spørgsmålet er, hvordan vi får sat gang i diskussionen, hvordan vi får fremmet en proces, som både giver

arbejdsmarkedets parter og os et ansvar for, at småbørnsfamilier får mere tid til hinanden.

Så jeg vil sige tak til forslagsstillerne for forslaget som en forhåbentlig igangsætter, men jeg må afvise forslaget, som det foreligger.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg skal naturligvis senere besvare alle indlæggene, men vil blot nu rette en misforståelse, som jeg ikke synes skal gå videre i debatten.

Fru Jytte Andersen bemærkede, at Socialdemokratiet vendte sig imod, at man ikke skulle kunne fradrage a-kassekontingentet. I den anledning vil jeg gerne gøre opmærksom på, at vi ikke taler om a-kassekontingentet, men om kontingent til faglige organisationer. Og det er, som man ved, noget andet.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Glønborg for korrektionen af det, jeg sagde forkert. Det ændrer imidlertid ikke ved vores holdning i dette spørgsmål, nemlig at vi gerne fortsat vil have fradragsret for faglige kontingenter.

Pia Christmas-Møller (KF):

Vi er helt enige i den familiepoltiske grundholdning, der ligger bag Kristeligt Folkepartis forslag. Familierne har brug for at have tid til at være sammen, og særlig har børnene brug for at være sammen med forældrene. Dette med, at kvaliteten kan kompensere for kvantiteten, er i denne sammenhæng mere en skrøne og en halvdårlig undskyldning for de voksne, end det er et præcist udtryk for, hvad børnene har brug for.

Flere og flere børnefamilier giver da også udtryk for, at det er et højt prioriteret ønske at få lidt mere fritid til familielivet. Bare den prioritering ville slå igennem ved arbejdsmarkedets overenskomstforhandlinger. For det er jo her, spørgsmålene om orlovsret, omsorgsdage m.v. hører hjemme.

En løsning, der findes af arbejdsmarkedets parter, vil have størst virkning og nyde størst respekt blandt både arbejdsgivere og arbejdstagere og vil derfor i den praktiske verden give mindst kønspolitisk slagside.